Ч. 223. Середа 24 (11) жовтня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Администрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Димісия ґр. Ґолуховского. — Справи парляментарні. — З Сербії. — Події в Росиї.

Нині нема вже сумніву, що ґр. Ґолуховский подав ся до димісиї лиш з тої причини, що против него ворогували деякі угорскі політики, котрим він був не на руку а котрі тепер, коли на Угорщині взяли верх, були би ставили єму всякі можливі перешкоди і паралїжували его діяльність. „Fremdenblatt“ пишучи о уступленю ґр. Ґолуховского, каже, що ґр. Ґолуховский довідав ся від угорского президента міністрів, що в Делеґациї стрітить ся з таким успособленєм, котре утруднило би єму ведене справ заграничних. В виду того ґр. Ґолуховский уважав за найвідповіднійше подати ся до димісиї.

Що до наслїдника ґр. Ґолуховского не порішено доси ще нічого. Здає ся однак, що Мадяри будуть всіма силами наставати на то, щоби міністром справ заграничних став або таки якийсь Мадяр з партиї независимости, або бодай якийсь чоловік прихильний Мадярам і їх теперішній політиці. Віденьска Zeit в депеши з Будапешту доносить, що в тамошних кругах політичних настав погляд, що наслїдником ґр. Ґолуховского стане кн. Франц Лїхтенштайн. Кн. Фр. Лїхтенштайн був свого часу амбасадором в Петербурзї, де тїшив ся великою популярностию а також і в инших великих столицях европейских знали его і цінили яко дуже доброго дипльомата. З Петербурга відкликав кн. Лїхтенштайна перед 8 роками ґр. Ґолуховский, а то длятого, що кн. Лїхтенштайн в своїх рапортах критикував полїтику ґр. Ґолуховского і то в спосіб не конче прихильний. Кн. Лїхтенштайна, мимо того, що був пенсионованим дипльоматом, взивано нераз до Цісаря в хвилях, коли розходило ся о росийскі справи. Кн. Лїхтенштайн єсть посвояченний з родиною Андраших.

Ґр. Ґолуховский мимо того, що Цісар приняв его димісию, позістає все ще в урядї і залагоджує дальше біжучі справи. Колиби іменоване его наслїдника робило які трудности, то поки що буде утворена провізория, а управу міністерства справ заграничних обняв би тоді спільний міністер скарбу Бурян.

На вчерашнім засїданю комісиї для реформи виборчої по полудни промавляв пос. Зазворка і заявив, що его партия одержала припоручене звалити предложене, скоро би принято засаду, що зміну закона виборчого можна би осягнути лиш тоді, коли би за тим голосували дві третини всїх послів. Бесїдник запеjречив, мов би то вступлене дра Пацака до кабінету піднесло значінє ческого народу; противно, нарід ческий єсть радше з тої причини обурений. По полеміці з німецкими послами заявив бесїдник наконець, що скоро реформа виборча розібє ся з причини „справи двох третин“, то він з легким серцем возьме за то одвічальність на себе. — Пос. Штайн заявив іменем Всенїмців, що слідує: З цілою рішучостию зазначимо наше відпорне становище супротив реформи виборчої аж при другім читаню і ужиємо всяких, парляментарно дозволених средств. Хоч як дуже бажаємо і сподіваємо ся підпори зі сторони всїх Німців, то все-таки мусимо рішучо відкинути всяких союзників з німецкого табору. Наша борба против реформи виборчої виходить з чисто народної спонуки, до котрої прилучає ся ще взгляд на суспільну справедливість. — На тім перервано наради а слідуюче засїданє комісиї назначено на нині.

Сербска скупштина радила вчера дальше над відповідию президента міністрів на інтерпеляцию в справі переговорів торговельних з Австро-Угорщиною. Драскович (молодо-радикал) доказував, що з причини неоправданих жадань Австро-Угорщини правительство знаходить ся в труднім положеню. Правительство зробило велику похибку, продовжаючи *modus*

---

6)

Тайна скупаря.

(З німецкого — Артура Мархмонта).

(Дальше).

— Длячого ти мене так випитуєш, Ольго? То виглядає, немов би ти Бог знає що злого думала про мене.

— Так не можеш говорити, Ральфе, бо то болить мене — відозвала ся, просячи. — Ти знаєш, що я вірю тобі — она поглянула єму в лице так, що він міг вичитати з очий правдивість її слів.

— Я твердо пересьвідчена, що виновником єсть Алексий Лїнер — додала по короткій перерві.

Розмавляли ще о ріжних річах, коли в сїнях дали ся чути тяжкі кроки і до комнати увійшов тайний аґент Вольф.

— Я не приходжу з порученя пана комісаря, — сказав на питанє Ольги, що его сюди привело — я хотів вам лиш сказати, що я зарядив слїдство на власну руку і можете бути певні, що я нічого не залишу; менї навіть здає ть ся, що ми поступили о крок наперед.

Не сказав нічого яснійшого і вскорі відійшов.

— Хотів би я знати, чого той тут шукав? — відозвав ся Ральф гнївно, коли знов лишив ся сам з Ольгою. — Менї видить ся, що в тім мусить бути щось иншого. Але я хотів тебе ще о щось попросити: Позволь полициї спокійно глядати за виновником, я не хотів би, аби ти виставляла ся на неприємности своїм поведенєм.

Поцїлувавшись на пращанє з Ольгою, Ральф відійшов і полишив її саму в глубокій задумі. „Длячого хотів він, аби я дала спокій?“ спиталась она себе і не могла позбути ся якогось немилого чувства.

— — — — — — —

На другий день мала Ольга знов розмову з своїм адвокатом. Она зробила точний відпис тої дивної картки і питала его, чи він не поміг би їй відчитати її; але на жаль адвокат не міг їй на те порадити.

Дуже немило діймило її, що й він цікавий був знати, чи її суджений був обізнаний з маєтковими відносинами вітця.

— Було би дуже добре — сказав він — коли би ми знали якого знакомого вашого батька, котрий дав би нам близші поясненя о его інтересах.

— Мій отець говорив нераз о якімсь старім крамари — відповіла Ольга. — Коли гадаєте, що то було би добре, то я сейчас пійшла би его відвідати.

— Випитайте его лиш подрібно о всїм — радив їй адвокат, коли она вже відходила.

Вскорі віднайшла Ольга малий склепик старого крамаря. Цікаво розглянула ся по низькій комнатці. Висїла там одіж, футра, на полицях стояло начинє, а в скринках зі скляними віками лежали всілякі дорогоцінности.

— Чи бажаєте що купити? — спитав старий властитель склепу вічливо. — Маю дуже хороший і добрий товар, одіж, футра, дорогі камені.

— Чи не називаєте ся Герц? — відозвала ся Ольга, не відповідаючи на его питанє, а коли він притакнув головою, спитала:

— Чи не знаєте пана Бенна Гомера?

— Не маю чести! — відповів старий коротко.

— Ей, таки мусите его знати — сказала Ольга рішучо — я его дочка і маю тепер великий клопіт.

Відтак розповіла цілу історию так просто і ясно, що старий признав ся, що стояв з небіжчиком в торговельних зносинах.

— Що він у вас купував? — спитала Ольга.

— Мало, люба пані, дуже мало; самі менше вартні річи.

— Чи батько був богатий?

— Не знаю, звідкиж я можу знати?

— Батько пише в листї, що він крім гроший мав ще инші річи; не знаєте нічого близшого про те?

— Він любив перли і дорогі камені, але кілько він того мав, я не знаю.

Не можна було більше нічого дізнати ся, то Ольга пізнала і тому вскорі пійшла до дому.

6.

Пані Бльокс.

Кілька днів пізнійше відбув ся похорон старого Гомера.

Ольга була дуже зажурена, чула си така самітна в своїм мешканю. Ральф був знов у неї,

vivendi з Австро-Угорщиною, забезпечуючи собі лиш ліпші шанси при виборах. Через то стала ся ситуация лиш труднійшою. Бесідник вносив порядок дневний, висказуючий жаль, що правительство не проявило більшої енерґії. — По короткій відповіди Пасича підніс націоналїст Велкович, що правительство предложило Австро-Угорщині в тайній ноті тайну умову в справі достав. Міністер скарбу відозвав ся на то: Чи Австро-Угорщина була би тим вдоволена? — Велкович: Зависить від того, що правительство сербске предложило. Бесідник зробив відтак правительству цілий ряд закидів в справі достави пушок.

Петербурґска аґенция телеґрафічна доносить: Повні збори департаменту касацийного сенату постановили, що особам, займаючим становище судиїв, не вільно належати до партий політичних. Инші члени виділу справедливости підпадають загальному розпорядженю, після котрого урядникам заказано належати до партий, неприхильних правительству. Ухвала сенату набирає тим більшого значіня з тої причини, що судиї лиш на основі ухвали трибуналу а не внаслідок розпорядженя правительства можуть бути усунені з уряду. — Та сама аґенция заперечує донесенє одної з віденьских ґазет, мов би в росийских вязницях діяли ся страшні річи і мов би то в петербурґскій вязници уміщено кількох здорових арештантів на виділі, де знаходили ся арештанти з заразливими хоробами та що власти покарали за то надужитє якогось Луґа. Аґенция каже, що то донесенє взяте мабуть з часописи „Нов. Время“, котра донесла, що в місті Луґа межи арештованими знаходить ся один недужий на заразливу хоробу.

Новинки.

Львів, дня 23-го жовтня 1906.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував поборця податкового Ів. Стафіньского поборцем головних урядів податкових в окрузї львівскої Дирекциї скарбу.

— **Важне для екзекуторів податкових.** З найвисшого уповажненя управильнив п. Міністер скарбу побори екзекуторів податкових, котрі після шемату з 1902 р. установлено у висоті 840 до 1400 корон, іменно в той спосіб, що для кождої з дотеперішних 7 кляс віку, взглядно кождої з обох кляс місцевих підвисшено побори о 100 кор. річно, а крім того для екзекуторів, служачих понад 25 літ, утворено 8 клясу віку з річними поборами 1540 корон, взглядно 1600 кор. Управильненє то числить ся вже від 1-го жовтня.

— **Людска злоба.** Сими днями подали були львівскі ґазети звістку, що Михайло Михайлишин, син господаря в Мшани, убив свого батька і втік до Львова. Вість ся показала ся неправдивою і єї видумала лиш людска злоба, бо п. Михайло Михайлишин явив ся вчера в редакциї „Kur. Lwow.“ і заявив, що его батько зовсїм здоров, а взгляну звістку пустив очевидно якийсь злобний чоловік із зависти, що п. Михайлишиному на своїм становищи при зелїзници державній у Львові несогіріше веде ся.

— **Зміж в Хишевичах і Скнилівку.** Делеґати ц. к. мінїстерияльної Комісиї аґрарної пп. радник правительства др. Панц і радник лїсовий Ріґель, перебували минувшого тиждня у Львові в цїли провіреня поступу робіт около змеженя (комасациї) рільних ґрунтів в Галичині.

Роботи зміжові розпочали ся в нашім краю аж в 1904 р. серед дуже утрудняючих условий, викликаних запутаним станом посїданя, який нераз зовсїм не згоджував ся з книгами ґрунтовими, незвичайним множеством участників та роздробленем і так вже малих посїлостий. В Німеччині переводить ся зміж вже від 1836 р., в Австриї вийшов перший закон в 1883 р. яко закон державний а вслїд за ним закони краєві в Долїшній Австриї, на Мораві, Шлеску, відтак в Каринтиї і Країнї а в 1900 р. в Галичині.

Щораз численнїйше впливаючі зголошеня зміжеві в нашім краю суть доказом, що круги селяньскі у нас сею справою що раз більше інтересують ся, з чого можна вносити, що зміж або комасация розвине ся з часом у нас в цїлім краю, мимо того, що часть нашої суспільности ще скептично на ню задивляє ся.

По переведеній точній люстрациї праць бюрових місцевої комісиї аґрарної навідали ся делеґати мінїстериялньї до громад Хишевич в повіті рудецкім і Скнилівок в повіті львівскім, в котрих праці комасацийні довели вже до провізоричного відданя еквівалентів.

До Скнилівка супроводжали віденьских гостий шеф президияльний радник Двору Залеский і референт краєвої комісиї аґрарної радник Двору Єґерман. На місци явила ся депутация селян, котра видячи хосенні наслідки переведеного зміжу і випливаючі з того користи, висказала аґрарній комісиї подяку, заявляючи, що комасация в громадї тій вдоволила у високім степени всїх властителїв. Делеґати мінїстерияльні висказали при тім повне признанє з причини влучних заряджень і скорого поступу робіт технїчних лиш дуже скупого доси числа персоналу технїчного і трудностий, які особливо в початках треба було побороти.

— **Пожарні філїї львівского „Сокола“.** В минулім чвертьроцї заложено 15 нових пожарних філїй львівского „Сокола“. Всїх пожарних філїй було з днем 30. вересня 307 (нинї є вже 310). На першім місци що до числа філїй станув тепер стрийский повіт з 34 філїями (6 заложено сего року), а на другім львівский повіт з 33-ма (2 сегорічні). Потім йдуть повіти: Рогатин 23 філїї (2 сегор.), Гусятин 19 (2), Товмач 15 (3), Вібрка 14 (6), Станиславів 13 (1); по 11 філїй мають повіти: Золочів (3 сегорічні), Камінка (2) і Підгайці (5); по 9: Заліщики (5) і Чортків (4); Бучач 8; по 7: Перемишляни (5) і Городок (2); по 6: Долина, Жидачів (1), Калуш (2), Рава рус. (1), Сокаль (2) і Тернопіль; по 4: Бережани і Самбір; по 3: Зборів (1), Жовква і Рудки; по 2: Збараж (1), Коломия (2), Перемишль і Скалат (1); по 1 філїї: Березів (1), Броди, Городенка (1), Ланьцут, Мостиска, Надвірна, Ст. Самбір, Сянік, Ярослав і Чесанів. Пожарні інструктори львівского „Сокола“ були в послїдних трех місяцях на загальних зборах філїй і переводили курси пожарництва або люстрациї в отсих місцевостях: Дичків, Малехів, Заболотівка, Улашківці, Товсте, Ляшки мур., Сороки, Стриганці, Поморяни, Шульганівка, Кошилівці, Попівці, Кліцко, Поршна, Мшана, Дрищів, Рудники, а триднені курси переведено в Товмачи і Войнилові. Крім того переводили курси пожарництва інструктори стрийского і станиславівского „Сокола“, а коломийска ґімнастична філїя висилала відпоручників на отвореня пожарних „Соколів“ в своїм окрузї. Пожарні філїї хіснують ся пильно радами і інформациями материного товариства, чого доказом переписка тих філїй з львівским „Соколом“, котра з кінцем вересня виказує 890 позиций.

— **Переїханє самоїздом.** Гостинцем з Глинян через Підберезці їхав вчера вечером шаленою скоростию червоний самоїзд, що віз 4 особи. Рівночасно віз тим гостинцем тютюн господар з Вижнян, Ілько Хомяк, батько 5 дїтий. Самоїзд, очевидно з вини того, що ним повозив, звалив Хомяка на землю і волік его ще кусень дороги і так не лиш подер на нїм одїнє і потовк та покалїчив тяжко, але ще й зломив ліву ногу в кількох місцях. Мимо такого нещастя самоїзд не станув, щоби подати бодай яку небудь поміч нещасливому, лиш поїхав з шаленою скоростию дальше. При помочи селян, глинняньских жидів і жандармериї удало ся вислїдити, що то їхав повновластник ґр. Романа Потоцкого самоїздом, котрий єсть власностию ґр. Романа. Нещастє стало ся під самим селом.

але она навіть в его товаристві не найшла повної потїхи; здавало ся, немов би его змінене поведенє здвигнуло між ними стіну.

Рано по похороні зробив їй комісар поліциї несподіванку вістию, що до мешканя при улици Писарскій вломили ся ночию злодїї.

— Я сам нинї рано пересьвідчив ся о тім — сказав він — і бачив слїди вломy.

— Що радите менї тепер робити!

— Велїть може обставу, яка є в тамтім мешканю, перенести сюди.

Ольга згодила ся і велїла сейчас перенести до свого мешканя всї річи вітця.

Коли знов Ральф появив ся у неї, оповіла ему о тім, але й тепер не могла она прийти до внутрішного порозуміня, бо Ральф просив єї заєдно, аби она не мішала ся до тої справи, а їй видавало ся, немов би він хотів перед нею що затаїти.

Як поволи минали години, мов камінь придавлювали єї всї ті неясности і тайни. Як довго лиш могла, займала ся в день поза домом, вечері і ночи були вже досить довгі.

Одного дня, вже пізно по полудни вернула з проходу домів. Коло своїх дверий застала якусь женщину, що на неї ждала і відозвала ся, коли єї побачила:

— Чи ви панна Баль?

— Так — відповіла Ольга трохи нерадо, цїлий вигляд старої женщини незвичайно їй не подобав ся.

— Називаю ся Бльокс — почала незнакома знов — мушу з вами поговорити.

Ольга завела єї до своєї комнати.

— Я була господинею вашого вітця — сказала стара. — Вернувши лише що нинї з подорожи, дізналась я, що пан Гомер не жиє. Я вірно служила вашому вітцеви — кінчила плаксивим голосом — чи він нїчого вам не згадував о обіцянцї, яку менї робив.

— Нї — відповіла Ольга.

— То я вам скажу; він на случай своєї смерти записав менї свій дім. Чи ви виповните его волю?

— Я поки що віддала всьо мому адвокатови — відповіла Ольга.

— Але чей позволите менї там мешкати? — спитала знов пані Бльокс.

— Буду о вас старати ся і можете бути спокійні. Але тепер ходїть зі мною на поліцию. Імовірно будете могли дещо сказати, чого они потребують.

— Чого? — воркнула стара нерадо — будуть з того такі мудрі, як і тепер.

— Знаєте, хто є Алексій Лїнер? — спитала Ольга по довшій хвили.

— Говорите про того чоловіка, що хотів перед пятьма лїтами убити нашого вітця? Так, так, колиб я була тоді не надбігла, пан Гомер був би вже тоді не жив.

— Він знов на воли.

— Алексій Лїнер на воли! — крикнула стара. — То певне він мусів допустити ся убийства і тепер.

На сильні домаганя Ольги дала ся стара остаточно наклонити і пішла з нею на поліцию, де списали з нею дуже точний протокол.

Коли Ольга вертала з поліциї, замітила, що якийсь обдерґий мужчина слїдить єї і іде за нею. Она скоро всїла до кінного трамваю, але коли приїхала близько свого мешканя і висїла з воза, побачила, що той сам мужчина вийшов з бічної улички.

То було їй незвичайно немило і ще по тім розглядала ся на всї сторони, чи не покаже ся де той страшний чоловік.

Так минув майже тиждень і Ольга сидїла раз задумана в своїм мешканю, коли нараз хтось застукав до дверий. Она пішла отворити і перед нею в сїнях опинив ся якийсь чоловік з жінкою.

— Я чув, що у вас єсть до винайменя мешканє — сказав мужчина. — Я називаю ся Ґрос, єсьм крамарем, а то моя жінка.

Обоє зробили на Ользї незвичайно погане враженє, їх очи були дуже підозрінї, а при тім розглядали ся на всї сторони, немов би чого шукали. Ольга майже їх боялa ся, а що підозрівала, що справа винайму мешканя буде лиш видумкою, відмовила їх жаданю. Аж лекше відотхнула, коли обоє відійшли, але ще довго думала о них.

— Того чоловіка я сейчас пізнала би — сказала до себе. — Такого лиця не забуває ся.

(Дальше буде).

— **Небезпечний чоловік.** З заведеня для божевільних в Кульпаркові втік Кароль Панейко, б. канцеліст дирекциї скарбу, котрий має манію підпалюваня і убиваня. Показує ся тепер, що той нещасливий чоловік підпалив в неділю досьвіта на Сиґнівці господарство Мавр. Зільберштайна і втік дальше. Божевільного й доси не зловлено, отже єсть обава, що він може знов когось підпалити або й убити. На Сиґнівці згоріли 3 будинки господарскі і 4 стирти збіжа. Лиш скора поміч львівскої сторожі пожарної не допустила до того, щоби ще й мешкальний будинок згорів.

— **Де подів ся кепеницкий „капітан"?** Щез без сліду; з капітана лишили ся лиш его шабля, мундур і чоботи. Шаблю знайдено на одній дверці у виходку, мундур і штани на поли, а чоботи відшукано у якогось шевця. Швець Лінденер приніс онегди пару чобіт на поліцию і розповів, що вечером в критичний день прийшов до его склепу якийсь капітан і зажадав пари нових чобіт, кажучи, що старі, які має на ногах, дуже его тиснуть. Чоботи були трохи заболочені і жінка шевця насамперед обчистила їх капітанови на нозі, а відтак помогла єму здоймити, при чім виділа, що нога була трохи напухла. Капітан узув нові чоботи, заплатив за них 15 марок, а старі лишив, кажучи, що по них прийде єго слуга. Здає ся, що капітан роздобувши нові чоботи, пішов купити цивільне одінє, а відтак, коли вже стемнило ся прийшов з ним на зелізничий дворець в Нікєдорф, де в тій порі не було нікого і тут перебрав ся. Кондуктор Ебель так розповів про свою стрічу з капітаном на двірци: Ві второк о 8 год. вечером прийшов якийсь офіцир з пакунком в папери і звідував ся, коли відходить поїзд до Міттенвальде, а відтак пішов. О 11 год. явив ся той сам офіцир знову, поклепав мене по плечи та сказав: „Слухайте, чоловіче, я хотів би поїхати до Берлина; чи позволите мені в ждальни перебрати ся по цивільному?" — Я позволив, а капітан перебравшись, дав мені три марки і сказав ще: Я вам пэможу колись, щоби ви дістали ліпшу посаду. — По сих словах вийшов він знову з пакунком, в котрім був очевидно его мундур. — Нині наспіла непотверджена доси чутка, що в місцевости Вальдфішбах арештовано бувшого учителя школи торговельної Кунца підозріного о то, що то він єсть тим славним капітаном з Кепенік. Кунц був давнійше фельдфебелем.

† **Померли:** Лука Любицкий, емеритований адюнкт податковий і довголітний член „Просьвіти", помер 14. жовтня с. р. в 39 тім році житя в Тенетисках по довгій і тяжкій недузі. — Др. Александер Залєвский, надзвич. професор ботаніки на Університеті львівскім, помер в суботу рано на клініці, куди привезено его з ботанічної лябораториі, де дістав апоплектичного удару. Покійник не мав у Львові ніякої родини і похороном заняв ся фільософічний факультет тутешного університету.

Телеґрами.

Відень 23 жовтня. Хорватскі посли мали вчера конференцию з президентом міністрів Веккерлєм і міністрами Кошутом і Польонієм в справі зміни предложеня о підпираню промислу, котре увзгляднило би більше автономію Хорватиї.

Відень 23 жовтня. Комісия для реформи виборчої веде нині дальші наради над §. 42 ординациї виборчої. Промавляли пп. Шустерзич і Адлєр.

Париж 23 жовтня. Після послідних вістий кабінет буде нині утворений в слідуючім складі: Клемансо, президия і справи внутрішні; Гійо-Дессені, справедливість; Бріян, просьвіта; Мільран, справи заграничні; Пікар, війна; Томзон, маринарка; Келю, скарб; Барту, роботи публичні; Думерґ, торговля; Ріо, рільництво; Пішон, кольониї; Вівіяні, справи робітничі.

Москва 23 жовтня. (П. А.) Вчера доконано численних ревізий і арештовань, котрі дали доказ, що єсть новий союз урядників почтових і телеґрафічних. Союз той складає ся з ґрупи молодих людий, головно з урядників почтових і телеґрафічних, котрих з причини послідного страйку відправлено зі служби. По доконаню арештованя можна справу того союза уважати за зліквідовану.

Москва 23 жовтня. В противоложеню до вислїду виборів в переважній части ґуберній при виборах до земства в московскій ґуберниї вибрано самих репрезентантів партиї кадетів.

Москва 23 жовтня. В тутешній вязниці пізнано в однім з арештованих, котрий знаходив ся в слідстві з причини ограбленя церкви, проводиря нападу на московске товариство кредитове, Беленцева.

Петербург 23 жовтня. В заряді жандармериї настав підчас розбираня бомби вибух, при чім одного урядника, що вибирав з бомби набій, зранило тяжко а полковника жандармериї легко.

Мадрид 23 жовтня. Коло Ляс Росос недалеко Мадриду наїхало кілька самоїздів на дріт перетягнений через гостинець. Як доносять часописи, розходить ся тут о замах на короля, котрий о тім часі мав вертати до Мадриду. Часописи додають, що до осіб їдучих одним самоїздом стріляно з револьверів.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).